

- *Trại tù cải tạo* -

Trong dịp Lễ Giáng Sinh năm 2017 vừa qua, câu truyện ngắn song ngữ “ A Special Christmas Memory – *Một kỷ niệm đặc biệt về Lễ Giáng Sinh* “ đã xuất hiện trên một số báo in cũng như báo điện tử. Sau đó, người viết đã được nhiều bạn đọc, có cả các bạn trẻ, nêu câu hỏi về 2 đoạn như ghi ở phía bên dưới .Độc giả yêu cầu cho biết rõ về những dòng chữ được gạch bên dưới và nói rõ về những thử thách ra sao và cuối cùng, người viết đã hoàn toàn bị chinh phục bởi Đức Tin vào Chúa Giêsu, vị Cứu tinh của những người cùng khổ Vì vậy, hôm nay, người viết xin nói rõ về chuyện này...

.....Father Anh, with great effort, had been gradually leading me to Jesus., the Savior of the world. After some arduous challenges, I was completely conquered by Faith in Jesus, the Savior of miserable people like me, who had been detained in 5 communist re-education camps, located in mountainous areas, for 12 years plus after the collapse of South Vietnam government in April 1975.....

.....Cha Ánh đã dần dần hướng dẫn tôi đến với Chúa Giêsu, đấng cứu rỗi của thế gian. Sau nhiều thử thách gian lao, khốn khổ, tôi đã hoàn toàn bị chinh phục bởi Đức Tin vào Chúa Giêsu, vị Cứu Tinh của những người cùng khổ như tôi lúc đó, kẻ đã bị giam cầm hơn 12 năm trời trong 5 trại tù cải tạo ở nơi rừng sâu nước độc, sau khi chính quyền Nam Việt Nam sụp đổ vào tháng 4 – 1975.....

*

Vị linh mục, Cha Lê Thành Ánh lúc đó đã cao tuổi, khi trước giữ chức vụ Trung Tá Giám Đốc Sở Tuyên Ủy công giáo Quân Khu 2, cao nguyên miền Trung Việt Nam. Ngài cùng đi tù cải tạo với tôi, bị giam chung trong nhà số 10, thuộc Tổng trại Tiên Lãnh, vùng núi Quảng Nam – Đà Nẵng., Nhà 10 là nơi dành cho những tù nhân cải tạo bị cộng sản coi là nguy hiểm, có cấp chức cao trong chế độ cũ, có nhiều nợ máu với nhân dân....

Những buổi tối, sau khi họp kiểm điểm công tác lao động xong, Cha Ánh thường ngồi ở góc tường, sát cạnh cầu tiêu công cộng của nhà 10, là chỗ ngủ của Cha, cũng gần chỗ ngủ của tôi, nên cả hai thường trò chuyện cùng nhau, trong lúc anh em khác, kẻ nằm ngủ, kẻ tụ tập đánh cờ hay nói chuyện tầm phào cho tới lúc tắt đèn tôi thui... Cha Ánh luôn tìm cách an ủi, giữ vững tinh thần chịu đựng của tôi vì Cha nhiều tuổi, chỉ phải làm việc nhẹ như ngồi trong bóng mát, cùng những người già khác chẻ lạt, vót mây, vót tre, đan thúng, đan sọt, làm đòn gánh, đòn xóc cho tù nhân chúng tôi đi lao động nặng, nơi đồng ruộng lầy lội, lên núi, lên rừng chặt cây, đốn gỗ, khiêng vác, lầy mây, lầy tre vv... Cha Ánh là người duy nhất, theo tôi biết, trong số 5 tu sĩ của các tôn giáo khác nhau, cùng bị giam tại nhà số 10, vẫn kiên trì bí mật truyền bá Đức Tin của Ngài, đã hướng dẫn tôi đến với Chúa Giêsu, đấng cứu rỗi của thế gian, của những người cùng khổ ...Đúng ra, còn người thứ 2 là Đại tá Y- Prey, gốc người thiểu số, vùng núi biên giới Lào - Việt, vốn thuộc lực lượng võ trang FULRO (*viết tắt từ chữ Pháp : Front Unifié pour la Libération des Races Opprimées – Mặt Trận Thống Nhất giải phóng các sắc dân bị áp bức*) theo đạo Tin Lành, đôi khi cũng nói chuyện với tôi về vấn đề tôn giáo bị trở ngại, khó khăn dưới sự độc tài, chuyên chế của cộng sản. Ông này, ngoài ngôn ngữ của sắc dân thiểu số, không rành tiếng Việt, chỉ quen nói tiếng Pháp vì ngày xưa phục vụ lâu năm trong quân đội Pháp, mang cấp bậc Đại Úy, về sau chỉ huy lực lượng quân đội người thiểu số, mang cấp bậc Đại Tá, trực thuộc quân đội Pháp. Ông ta xin phép cán bộ quản giáo được nói tiếng Pháp với tôi, nhờ tôi giải thích cho những gì không hiểu khi cán bộ giảng dạy. Nếu không, ông ta sẽ không thể học tập tiến bộ như anh em khác. Mà không tiến bộ thì làm sao về được. Thấy nói có lý cho nên cán bộ quản giáo cũng bằng lòng cho chúng tôi nói tiếng Pháp với nhau khi anh Y - Prey cần hỏi...Do cái chuyện này mà chúng tôi cũng thường nói chuyện với nhau vào buổi tối, nơi góc tường chỗ anh ta nằm, tất nhiên bằng tiếng Pháp về...vài thứ chuyện linh tinh ngoài đời, trong đó có chuyện tôn giáo của Anh, và anh cũng muốn tôi tìm hiểu...Tóm lại, trong số 5 tu sĩ thuộc vài tôn giáo khác nhau, trong nhà 10, chỉ có 2 người :

Cha Ánh và Anh Y-Prey dám nói chuyện tôn giáo của mình cho người khác nghe và mong muốn người đó cùng đi theo... Tôi có nói với Cha Ánh là : để cho con trải nghiệm thử thách, cầu xin Đức Chúa chừng 3 lần thôi, trong những lúc gian nguy nhất, nếu Đức Chúa thương xót cứu vớt con thì con sẽ hoàn toàn qui phục, tin tưởng, phó thác hết số mệnh, cuộc sống của con trong tay Chúa.....

- **Thử thách đầu tiên** : Cùng vài anh em lên rừng chặt cây loại nhỏ, để sửa mái chuồng heo. Vì thiếu kinh nghiệm, không để ý, tôi buộc chặt con dao đi rừng (lưỡi dao cong cong gần giống như cái liềm) vào đầu cái đòn xóc (*giống như đòn gánh nhưng 2 đầu hơi nhọn*) vác lên vai, đi cho dễ vì tay luôn phải sử dụng vào những việc khác khi len lỏi trong rừng cây, bụi rậm. Đi một lúc, tôi đổi vai, nhìn cái đòn xóc thì ... Trời đất ! Con dao rừng rơi đầu mất tiêu rồi ? Làm sao mà chặt cây, đốn cành ? Không lao động đạt chỉ tiêu, lại mất dao rừng thì công an chúng nó tống vào nhà biệt giam, hành cho ... sặc máu, lại còn dám buộc vào cái tội... cắt đứt dao rựa vào đầu, mưu toan phản loạn ? Công an là thứ người đa nghi Tào Tháo, coi tù cải tạo bọn tôi là thứ người ác độc hơn quỷ dữ, yêu ma... Tôi hoảng hồn, không biết phải làm sao, chỉ còn biết quỳ xuống lóp lá khô, chấp tay cầu nguyện : xin Đức Chúa Giêsu Ki-tô cứu con thoát cảnh tai ương, khốn khó này... Tôi nghe hình như có tiếng nói trên cao... Con hãy quay trở lại, vừa đi vừa cầu xin cho tìm thấy con dao rừng bị thất lạc, đánh rơi đầu đó... Tôi không dám tin vì trong rừng toàn cây cối, dưới chân thì lá khô, dày ngập đến cổ chân, làm sao mà tìm thấy con dao rừng nhỏ bé. Tôi đi như kẻ mất hồn, chỉ biết đi mà thôi. Tôi nghĩ đến lúc trở về trại rồi làm sao đây ? Tôi đã thoáng nghĩ đến việc tìm đến nhà một người dân nghèo khổ ở quanh vùng này, để nhờ người đó kiếm cho con dao khác, người mà tôi đã có vài dịp ghé thăm . Có lần tôi đã cho đứa con nhỏ của họ vài viên thuốc gia đình đem cho, mà tôi thường mang theo trong cái túi đeo cạnh sườn. May mà đứa bé qua khỏi cơn bệnh nóng sốt, coi như tôi đã cứu sống nó vậy... Tôi cứ đi, đạp trên lá khô dày ngập, cành cây khô mục ngã nghiêng... Đi vậy thôi chớ quả thật tôi không tin chút nào là sẽ tìm ra con dao rừng đã đánh mất... Tôi bước đi , trong lòng hoàn toàn thất vọng, cái đầu chỉ nghĩ đến cách đối phó, khi trở về trại. Bỗng tôi đạp phải một nhánh cây dưới đám lá khô... Một vật nảy tung lên ! Giật mình, tôi nhìn lại... Trời ! Con dao đi rừng ! Tôi như một cái máy, lượm con dao lên. Nó không phải là con dao tôi nhận lãnh sáng nay. Nó cũ hơn, sau một thời gian nằm vùi dưới đồng lá. Chắc là của ai đánh rơi như tôi ban nãy. Tôi đã có được con dao, cũng sẽ chặt được cây, dù khó khăn, vất vả hơn, và chiều nay về trại vẫn có dao nạp trả cho nhà kho... Tôi quỳ xuống, chấp tay, ngược mặt lên trời, dù bị cây cành che lấp... Cảm tạ Thiên Chúa, với sức mạnh, quyền phép vô biên, Ngài đã cứu con qua khỏi cơn khó khăn nguy hiểm này... Tôi hôm đó, sau buổi họp, kiểm điểm một ngày lao động, về ngồi ở cái góc nhà quen thuộc, tôi kể chuyện lại với cha Ánh. Vì linh mục già bảo tôi : mình cầu nguyện, cùng tạ ơn Thiên Chúa ...

- **Thử thách thứ hai** : Tôi cùng một anh bạn phải dời tới trại Nà Thao, cách trại chính Tiên Lãnh chừng chục cây số chi đó. Trại này chỉ có ít người vì đã về gần hết , còn lại vài chục tên tù hình sự. Trại này lo sản xuất, lại còn đảm trách việc nuôi đàn bò, lớn nhỏ 135 con ... Toán công an ở trại lẻ này không muốn giao cho đám tù hình sự trông coi đàn bò 135 con, một tài sản lớn lao, giá trị của Đảng vì tội công an coi đám tù hình sự là thứ tù... trời ơi, đầu trộm, đuôi cướp, hiếp dâm, giết người, vượt biên, không đủ tin cậy để trông coi đàn bò, mà phải xin đưa 2 thằng tù chúng tôi, gốc Sĩ Quan chế độ cũ, ở cái nhà số 10 ác ôn, mới đủ an tâm để trông coi đàn bò đồng đảo. Hai đứa tôi có bao giờ chăn bò đâu, có kinh nghiệm nuôi bò bao giờ ? Một buổi chiều, tên công an trưởng trại xuống chuồng bò kiểm soát. Hắn cũng như tôi, cùng đếm bò chạy theo nhau vào chuồng. Nó la lên : thiếu một con ! Hết to : các anh để mất một con, thế là làm sao ? Tôi lanh trí trả lời : Cán bộ để tội tôi sáng mai lừa bò lên vùng núi đàn bò quần thảo hôm nay. Chắc chắn có con bò đẻ, sinh con nhỏ nên nó phải ở lại với con.. Tôi cam đoan chiều mai bò sẽ về đủ, lại thêm con bê nhỏ cho cán bộ coi ! Tôi nói đại như vậy theo kinh nghiệm, hiểu biết sau ít ngày làm công tác...chăn bò, có khi được nói chuyện linh tinh với những người dân đi rừng hay cũng đi chăn trâu, chăn bò, nhưng họ chỉ trông coi một vài con , chớ không coi cả đàn hơn một trăm con như mình... Tên công an hậm hực, đe dọa đủ thứ : nếu chiều mai con bò đó không về chuồng thì hai đứa tôi sẽ biết tay nó ! Qua một đêm hơi khó ngủ, mặc dù đám tù tội tôi tới đến cứ nằm xuống bệ si măng hay mấy tấm ván gỗ là ngủ ngay tức khắc vì cả ngày lao động mệt mỏi, bỏ hơi tai... Sáng hôm sau, bò ra khỏi chuồng, chúng tôi lừa bò đi theo hướng núi đồi ngày hôm trước. Tôi dẫn đầu, vừa đi vừa lẩm bẩm nguyện cầu : xin Thiên Chúa ban ơn phước cho chúng con, qua khỏi khó khăn của ngày hôm nay... Anh bạn đi ở phía cuối. Khi gần đến khu rừng bò tập họp hôm trước, tôi nghe có tiếng bò rống ở phía xa, rồi vài tiếng bò trong đàn cũng kêu theo, như kiểu chúng nó kêu gọi, nói chuyện với nhau ... Một lát sau, con bò Mẹ dẫn con bê nhỏ xíu, ở phía xa đi tới, nhập vào bầy, coi bộ vui vẻ, mừng rỡ được gặp lại nhau, sau 1 đêm cách xa, đầy nguy hiểm. Tôi mừng vui khó tả, chấp tay nhìn lên trời và cảm tạ Thiên Chúa đã ban ơn phước cho chúng tôi... Nếu đêm qua, thú dữ đến tấn công, giết hại mẹ con con bò này thì sẽ ra sao ?... Khi trở về, tên công an trưởng trại đã chờ sẵn, nó đếm bò vào chuồng cẩn thận. ..134, 135 ...Đủ ! Thêm con bê nhỏ . Nó yên lặng, chẳng thêm nói một tiếng, rồi đi thẳng. Cộng sản là thế đấy ! Đã qua thử thách thứ hai : Tạ ơn Chúa !

- **Thử thách thứ ba :** Chừng 2 tháng sau, lại chuyện bò về chuồng, đếm thiếu 1 con. Tên công an theo thói quen, lại hét : thiếu 1 con ! Tin tưởng vào vụ tìm thấy bò kỳ trước, tôi nói tỉnh queo : xin cán bộ cho ngày mai, tội tôi lừa bô về sẽ đủ như lần trước. Mùa này, bò đẻ nhiều, chắc ta lại có thêm 1 con bê nữa. Hẳn quay bô đi và nói : được rồi ! Chiều mai, không đủ là các anh chết với tôi ! Sáng hôm sau, luà bò đi, tôi bảo anh bạn : cậu đi trước, luà bò đi theo đường cũ tới chỗ thả bò hôm qua ! Đi gần tới nơi, tôi chợt thấy bên tay trái, lối rẽ vào cánh rừng nhỏ lưa thưa, có lối đi đã mòn, phân bò mới tinh rải rác vài chỗ. Tôi nghĩ : chắc là con bò cái mắc đê, nó rẽ gấp vào lối này... Tôi nói to : cậu cứ cho bò đi thẳng tới chỗ hôm qua, mình rẽ vào lối đi bên trái này, có phân bò còn mới, chắc nó vào đây gấp, tìm chỗ đẻ . Đi một lát, tôi giật mình, thấy con bò đứng nhìn tôi chằm chằm. Tôi cất tiếng như muốn...nói chuyện với nó : bò ơi ! bò ơi ! Con bò chắc không hiểu tiếng nói cũng như ý muốn của tôi nên nó quay đầu chạy tuốt vào phía trong... Thế là sao ? Chắc nó chạy về chỗ con nó đang nằm. Tôi lò dò đi theo hướng đó, không thấy chi cả . Hơi ngán, tôi lâm râm cầu nguyện : xin Thiên Chúa ban ơn phước cho chúng con, dẫn được con bò này về, không thì khổ sở với bọn công an ác độc, coi tù như cỏ cây trong rừng . Lúc sau, con bò lại hiện ra trước mặt. Biết nói làm sao đây ? Tôi giơ tay làm hiệu như muốn nói với nó : mi chạy về chỗ bò tập họp hôm qua ! Tất cả chờ mi ở đó! Nó lại quay đầu, chạy đi keo nữa. Tôi chỉ còn biết đi theo hướng bò chạy với tâm trạng lo âu.. Một con suối cạn, nước ngang đầu gối hiện ra trước mặt. Uả ! Con bò đứng bên kia, cạnh một gốc cây lớn. Nó phe phẩy cái đuôi, nhe răng kêu nho nhỏ. Tôi không hiểu...tiếng bò, nhưng đoán chừng : Nó không chạy nữa, mà đứng nhìn có vẻ như cho tôi hay là con nó nằm quanh chỗ nào gần đây. Tôi bắt chước nó, kêu bò....bò....Nó quay đầu đi thông thả, rẽ sang một bên, tôi đi theo. Đến một gốc cây to, nó đứng lại. À !...Thì ra con bê nhỏ bé nằm ngay bên cạnh gốc cây. Thấy bò mẹ trở về, con bê đứng dậy, bước tới bú sữa, trông thật dễ thương . Tôi ngẩng đầu lên cao, nói lời tạ ơn Thiên Chúa đã ban ơn phước cho chúng tôi, tìm thấy con bò thất lạc. Bò mẹ cất tiếng kêu vang, rồi từ phía xa vắng vắng vang theo núi rừng, tiếng bò kêu đáp lại. Tôi đoán chừng chúng nó gọi nhau. Sau đó bò mẹ thông thả dẫn con đi về phía có tiếng bò kêu . Thượng Đế ban cho loài vật, cho những con bò một thứ bản năng đặc biệt. Chúng nó liên lạc với nhau dễ dàng tuy ở cách xa. Tôi vẫn đi theo. Một lát sau, hai mẹ con con bò nhập vào bầy bò đông đảo... Tạ ơn Thiên Chúa ! Buổi trưa, đám bò cũng nghỉ ngơi, chúng nằm xuống, nhai lại chút cỏ, lá cây non đã ăn vội vàng...Hai chúng tôi mở gói khoai sắn, có dính chút cơm, ăn kèm với cá khô kho mặn...uống nước đựng trong bi-đông mang theo. Nếu hết nước, chúng tôi sẽ lấy đại nước suối, trông thì trong veo nhưng thực ra là thứ nước chứa đựng đủ thứ trên đời. Khi mưa xuống, nước trên cao, từ núi rừng đổ xuống, dân sống ở vùng núi có rác rưởi hay bất cứ thứ chi cần quăng vứt đi là họ liệng, họ đổ xuống suối, trôi đi là coi như sạch hết... Thế là cái vụ thiếu bò lần thứ hai cũng qua đi...

Tôi nghĩ thầm trong bụng như nói chuyện với Cha Ánh lúc này đang ở trại chính : Cha ơi ! Con đã hứa với Cha là con chỉ dám xin Thiên Chúa ban ơn phước, cứu giúp con qua khỏi 3 lần khó khăn, khốn khó, nguy hiểm trong cuộc sống tu đây ghê gớm này mà thôi, không dám đòi hỏi thêm nữa. Chỉ cầu xin được 3 lần thôi là con , như đã hứa với Cha, hoàn toàn tin cậy, phó thác cuộc đời của con trong tay Chúa dù có phải chịu thêm những đau khổ, khó khăn trong cuộc sống lúc này...

Ít ngày sau, anh bạn chăn bò với tôi, vốn không khỏe mạnh bình thường, lại bị đau nặng, đi đứng không nổi, mà cái trại tù nhỏ này làm chi có trạm xá, có thuốc men. Công an bảo tù hình sự lấy lá cây thứ này, thứ nọ, nấu lên cho anh uống. Anh uống vào một lát, lập tức ói mửa ra, rồi xuôi lơ...như cái xác chết. Công an bảo 3 tên tù hình sự, lấy 1 cái võng của trại cho anh ta nằm, 2 tên dùng đòn tre khiêng , 1 tên phòng hồ đi theo bên cạnh, thay đổi khi cần, tất cả đi về trại chính Tiên Lãnh, có 1 tên công an xách súng AK đi theo, canh chừng...Tên công an trưởng trại lấy 1 tên tù ít tuổi, trông hiền lành trong đám tù hình sự đi chăn bò phụ với tôi. Nó chính là cậu học trò cũ của tôi ngày nào, học lớp 11, nhà ở cạnh Chợ Cồn - Đà Nẵng . Nó xuống ghe vượt biển ra khơi nhưng không thoát, bị bắt đem nhốt qua 1, 2 trại, sau cùng đưa về đây. Thầy trò biết nhau từ lâu, khi đến trại này, nhưng đâu có dám nhận nhau, thân thiết công khai, ra mặt, chỉ kín đáo liên lạc, tiếp xúc với nhau khi có thể. Nó còn trẻ, khỏe mạnh cho nên cũng có vài lần giúp tôi khi cần. Nay hai Thầy trò được chăn bò chung với nhau thật là...phúc đức. ..Cảm tạ Thiên Chúa ! Thế rồi ít ngày sau, một điều vui đã đến. Thật là ...sau cơn mưa trời lại sáng, hết cơn bĩ cực tới hồi thái lai (*After a storm, comes a calm - After rain comes fair weather*) như người ta thường nói... Tôi có lệnh gọi, trở về trại chính Tiên Lãnh. Cậu học trò bảo : Thấy về trại chính là chuẩn bị về với gia đình đó, con đã thấy vài người như vậy rồi. Hơn nữa, Thầy đã đi tù

thè này 12 năm , quá lâu, hơn bạn bè rồi còn chi nữa ! - Thì tôi cũng mong như vậy và hi vọng là như thế. Anh cho Tôi cái địa chỉ ở gần Chợ Cồn đi ! Mai một nếu về thật và tiện thì tôi sẽ ghé thăm. Biết đâu một ngày gần đây anh cũng sẽ được về, vì xuống thuyền vượt biển không được , bị bắt thì cái tội đâu có chi ghê gớm như người ta ! Dịp sắp Tết năm đó, hai thầy trò chúng tôi gặp lại nhau ở nhà anh ta, gần chợ Cồn, thật là vui vẻ, không như lúc gặp nhau trong trại tù .

Công an dẫn tôi về trại chính ít ngày sau, trình diện, làm thủ tục rồi sang ở một nhà khác, dãy bên kia, không trở lại nhà 10. Tôi đoán là được về thật ! Ngày hôm sau, một số anh em khác cũng được đưa tới căn nhà này và cán bộ có tiết lộ : anh em đã học tập, cải tạo tốt cho nên được tập trung tại đây, học tập, lao động đặc biệt trong 2 tuần, chuẩn bị trước khi trở về với gia đình, sống trong xã hội mới của chúng ta. Tôi tìm cách gặp lại Cha Ánh vẫn ở nhà 10, khi tù ra giềng tắm giặt ngày chủ nhật, đông như cái chợ nhỏ. Tôi nói cho Cha biết sự việc. Cha Ánh nắm tay tôi và bảo : mình luôn cầu nguyện cho nhau nghe ! Cha nói tiếp : cán bộ phụ trách bộ phận công tác của chúng tôi cũng có nói xa, nói gần về chuyện thời gian này, nhiều anh em sẽ được về, như các anh đây và ngày không xa tới phiên chúng tôi trong nhà 10. Khi nào về Đà Nẵng, mình sẽ gặp lại nhau ở Tòa Giám Mục vì ở đây chúng tôi có những bạn bè thân thiết từ lâu. Và lại chúng tôi cũng phải có một thời gian cần thiết để chuẩn bị cho những ngày trở về với nhiệm vụ và cuộc sống trong hoàn cảnh mới. Ít lâu sau, khi tôi đã trở về với gia đình, Cha Ánh nhờ người nhắn tin cho hay : Cha cũng đã về, và nói gia đình tôi lên gặp Cha tại khu vực Tòa Giám Mục. Thật là vui khi chúng tôi gặp lại nhau, không phải là trong trại tù Tiên Lãnh ngày nào, mà là tại khuôn viên Tòa Giám Mục Đà Nẵng... Tôi cho Cha Ánh biết : sau này khi thuận tiện, chúng tôi sẽ có cơ hội xin học giáo lý để trở thành con cái của Chúa vì thời gian đã qua là thời gian chúng tôi đã thấy được những bài học quý giá vô cùng... Trong thời gian ở Đà Nẵng, tôi có nhiều dịp tiếp xúc với Cha Nguyễn Lâm Mẫn, Cha xứ của nhà Thờ ở khu vực Chợ Mới, đường Trưng Nữ Vương, gần nơi chúng tôi ở, qua sự giới thiệu ban đầu của cô con gái lớn của chúng tôi đã được rửa tội tại Nhà Thờ này, trong hoàn cảnh khó khăn, không có tự do, thoải mái bình thường....Chúa đã ban ơn cho gia đình chúng tôi bớt đi sự lo lắng quá lớn lao : cuộc sống đã khó khăn, lại còn phải đi về thăm nuôi tôi trên núi trên rừng. Trong thời gian chờ đợi đi định cư tại Hoa Kỳ, gia đình tôi đã có công việc sinh sống dễ chịu hơn, các con làm công việc thủ công mỹ nghệ đồ gỗ, ngay tại nhà. Còn tôi may mắn có cơ hội làm nghề cũ khi trước, là dạy kèm các cháu nhỏ, học sinh ngay tại nhà, về các môn Pháp và Anh ngữ, ngày càng đông đảo, vì những gia đình đi đoàn tụ ở nước ngoài, nhất là khi có nhiều gia đình đi định cư tại Hoa Kỳ, theo chương trình H.O...Tôi may mắn, không phải cực khổ thêm nữa, để mưu sinh bằng những công việc lao động cực nhọc trong cái xã hội mới , kỳ cục, khổ sở, như nhiều người khác cùng hoàn cảnh...

Gia đình tôi làm thủ tục đi định cư tại Mỹ, theo chương trình H.O 10, theo kế hoạch nhân đạo “ Humanitarian Operation “ của chính quyền Tổng Thống Hoa Kỳ Ronald Reagan ... Tháng 4 năm 1992. Gia đình chúng tôi lên máy bay, tại phi trường Tân Sơn Nhất, Sài Gòn, rời đất nước, quê hương, đến định cư tại San Diego, California, Hoa Kỳ. Chỉ riêng người con trai lớn vì đã có gia đình nên phải ở lại, chờ làm thủ tục bảo lãnh đoàn tụ sau đó.

Tại San Diego, chúng tôi lo làm việc, con cái vừa đi học, vừa đi làm để gây dựng đời sống mới ở nơi xa lạ lúc ban đầu. Chúng tôi xin học giáo lý ngay năm kế tiếp 1993 tại nhà thờ Good Shepherd, vùng Mira Mesa, San Diego, khi cuộc sống đã tạm thời ổn định. Tháng 4 năm 1994, vào dịp Lễ Phục Sinh, chúng tôi được rửa tội và trở thành con cái của Chúa, sinh hoạt trong các Hội Đoàn của Cộng Đoàn Chúa Chiên Lành, với không khí bình an, vui vẻ, giúp tôi dần dần quên đi cảnh sống kinh hoàng của hơn 12 năm đi tù cải tạo, lao động trên núi, trên rừng, gồng gánh, khiêng vác hay lội trong sinh lầy để khai phá những vùng đất bỏ hoang... Tôi thoát được cảnh đói khát, lao động liên miên, nhất là thời gian từ năm 1982, bạn bè, quen biết đã dần dần rời trại, ra về sau 7 năm đi tù cộng sản. Bao nhiêu cực nhọc, khôn khó đổ hết lên đầu những người còn ở lại. Đau khổ nhất là cái cảnh trông thấy bạn bè, có những người đuối sức gục ngã ngay trước mắt mình, trong đó có Trung Tá Nguyễn Chinh, tham mưu phó sư đoàn 1 bộ binh, đã chết ngay tại nhà 10. một ngày chủ nhật vài năm trước...Sau nhiều tháng năm lao động đuối sức trong sự đói khổ, anh Chinh hôm đó vui mừng được đi gặp gia đình từ Huế vất vả vào thăm. Khi trở về nhà 10, anh đặt gánh đồ tiếp tế xuống nền nhà, rồi nằm lãn ra bệ si-măng để thờ...Thấy đã lâu lâu, mà anh vẫn nằm yên, tôi tới bên ngó coi, lay lắc cánh tay...Đâu ngờ Anh đã đi luôn, chẳng bao giờ trở lại, làm tôi và anh bạn cạnh đó phát hoảng , pha lẫn nỗi buồn thật khó nói. Chúng tôi vội vã đi tìm anh bạn trực phòng, bảo anh đi tìm ngay y tá, đi tìm công an trực nhật để báo cáo : có người vừa mới chết tại ngôi nhà số 10...

Khi đã trở thành con cái của Chúa, những người trong gia đình tôi đều hết lòng tham gia mọi sinh hoạt của Cộng Đoàn Chúa Chiên Lành... ..

Thế rồi, năm 2012, lúc 81 tuổi, bệnh hoạn đổ tới, làm cho sức khỏe suy sụp, rối loạn, tôi phải vào bệnh viện nhiều lần, có khi phải nhập viện khẩn cấp. Khi về nhà, tôi không đủ sức đi dự Lễ hàng tuần, nhóm anh chị em trong đội Legio Mariae phải tới nhà cho tôi cùng cầu nguyện và rước mình Thánh. Có khi, tôi nói người thân trong gia đình đưa tôi cố gắng đến nhà Thờ dự Thánh Lễ. Dù ngồi ở phía cuối nhà Thờ, nhưng tôi vẫn không đủ sức chịu đựng, muốn bẻ cái đầu mỗi khi bà con giáo dân cất tiếng đọc kinh hay ca đoàn cất tiếng hát. Tôi lại phải chống gậy loạng quạng đi vào... nhà nguyện. Những lúc đó, muốn đi lại, đi chuyển, tôi vừa phải chống gậy, vừa

phải vịn tay vào tường mới bước đi được. Bác sĩ gia đình, cũng làm việc ở bệnh viện nói trên, thường xuyên đến thăm, đã xin cho tôi 1 chiếc... Walker, cái xe 4 bánh để sử dụng khi đi lại. Người thân, quen, ngay cả chính tôi không ai dám nghĩ là tôi sẽ qua khỏi những tháng ngày bệnh hoạn rối loạn, suy sụp ghê gớm này, chỉ còn chờ...Chúa gọi là ra đi...

Qua được những cơn khủng hoảng, rối loạn sức khỏe, bệnh hoạn nói trên, tôi dần dần trở lại sinh hoạt bình thường, thay đổi chế độ thuốc men, tập đi lại, tập thể dục từ nhẹ đến khá hơn, thay đổi cách ăn uống theo chỉ dẫn của các bác sĩ trong bệnh viện, đi Lễ Nhà Thờ, cầu nguyện, rước mình Thánh như mọi giáo dân khác, trong sự kinh ngạc của nhiều người và ngay cả chính tôi. Thế rồi, “Qua cơn bão cực, tới hồi thái lai – *After a storm, comes a calm* “, tôi vẫn sống, mạnh khỏe hơn ở tuổi 87, hơn những năm tháng cách đây 6 năm về trước, khi ở tuổi 81. Năm 2014, ở tuổi 83, một buổi tối, sau khi dự Thánh Lễ hàng tuần, con cháu dẫn đi ăn tối ở nhà hàng Lương Hải Ký, cách nhà thờ vài trăm thước, đang chuyện trò vui vẻ với ông bạn, là xuôi gia, bỗng dưng tôi bất tỉnh, hoàn toàn không biết chi nữa... Khi lơ mơ tỉnh lại, tôi thấy nhân viên cấp cứu vây quanh. Thế là họ đưa lên xe Ambulance, có người nhà đi theo. Tới bệnh viện, tôi lơ mơ nhận ra là nhân viên bệnh viện đưa tôi qua những phòng khám nghiệm với đủ thứ máy móc tôi tân...chích cho tôi vài thứ thuốc... Ông Bác sĩ Mỹ gốc Đức, thấy tôi đã tỉnh lại, ông ta bắt tay tôi, chúc mừng... Khi tôi đã tỉnh táo hoàn toàn, tôi hỏi ông Bác sĩ về trường hợp vừa qua. Ông ta nói : tất cả là do phản ứng phụ (*side effects*) của thứ thuốc Propranolol mà tôi đang dùng để trị chứng bệnh “ *Tremor* “ run bàn tay trái, không phải Parkinson, run rẩy toàn thân. Ông Bác sĩ nói : có điều lạ là tôi dùng thuốc này đã 10 năm, mà nay nó mới gây phản ứng mạnh vào tim như vậy. Với những người khác, có khi chỉ dùng vài lần, trong thời gian ngắn cũng đã nguy hiểm lắm, đủ cho nó...hạ gục. Tôi hỏi : liệu có phải nó có liên quan đến thời gian hơn 12 năm tôi đi tù cải tạo trên núi, trên rừng trong điều kiện tồi tệ kinh hoàng, trước khi đến định cư tại Hoa kỳ này không ? Ông ta nói : cũng có thể thời gian ghê gớm đó đã rèn luyện cho cơ thể của ông một sức chịu đựng kỳ diệu mà người bình thường khác lại không có, để chịu đựng và vượt qua cơn phản ứng dữ dội của thuốc men. Thuốc nào mà chẳng ít nhiều có cái chuyện... Side effects của nó ! Có bệnh thì phải dùng mà thôi !

Nghĩ lại mà thấy cả một sự diệu kỳ, đã giúp tôi vượt qua những khoảng thời gian ra vào bệnh viện liên miên, kiệt sức, đi lại không nổi, có lúc ngủ mà đi, đi trong khi ngủ (*Sleep-walking*) ta gọi là mộng du kinh hoàng. Con cháu đã quay Video để giữ làm kỷ niệm, mà người thân thường bảo : coi dễ sợ quá !

Tôi hồi phục sức khỏe một cách lạ lùng khó hiểu, trong khi tuổi già ngày càng chùng chật thêm... Những con người bình thường như tôi không sao giải thích nổi. Tôi chỉ còn biết nói : Tạ ơn Thiên Chúa !

*

Thanksgiving Day 2018

Phan Đức Minh